

Sygn. akt *III AUa 603/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marta Sawińska

Sędziowie: SSA Jolanta Cierpiał (spr.)

del. SSO Renata Pohl

Protokolant: st.sekr. sąd. Alicja Karkut

po rozpoznaniu w dniu 26 lipca 2018 r. w Poznaniu

sprawy **R. R.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o rentę socjalną

na skutek apelacji R. R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 24 stycznia 2017 r. sygn. akt VII U 5636/16

u c h y l a zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w instancji odwoławczej.

del. SSO Renata Pohl	SSA Marta Sawińska	SSA Jolanta Cierpiał
----------------------	--------------------	----------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 maja 2016 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., po rozpoznaniu wniosku z dnia 25 lutego 2016 r., odmówił **R. R.** przywrócenia prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż orzeczeniem z dnia 12 maja 2016 r. Komisja Lekarska ZUS stwierdziła, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

R. R., zaskarżył powyższą decyzję w całości, wnosząc o jej zmianę i stwierdzenie, że ma on prawo do renty socjalnej. Jednocześnie odwołujący wniósł o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Uzasadniając odwołanie R. R. wskazał, że jest osobą niepełnosprawną od 12. roku życia i pozostaje nadal całkowicie niezdolny do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2017 r. wydanym w sprawie VII U 5636/16 Sąd Okręgowy w Poznaniu, nie uwzględnił wniesionego odwołanie i je oddalił.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

R. R. urodził się (...) Posiada wykształcenie średnie techniczne w zawodzie technika elektryka, ostatnio pracował jako pracownik gospodarczy.

W dniu 29 stycznia 2001 r. Powiatowy Zespół do spraw Orzekania o Niepełnosprawności zaliczył go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, okresowo do dnia 31 stycznia 2005 r. Na tej podstawie w okresie od 1 października 2003 r. do 31 stycznia 2005 r. miał przyznane prawo do renty socjalnej. Kolejno w okresach od 1 lutego 2005 r. do 31 stycznia 2007 r., od 1 lutego 2007 r. do 31 stycznia 2009 r., od 1 lutego 2009 r. do 31 stycznia 2011 r., od 1 marca 2011 r. do 31 marca 2013 r. oraz od 1 kwietnia 2013 r. do 31 marca 2016 r. odwołującemu przyznawano okresowe prawo do renty socjalnej z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Odwołujący podejmował zatrudnienie w okresach od 1 stycznia 2004 r. do 31 grudnia 2014 r., od 1 grudnia 2009 r. do 31 marca 2013 r. oraz od lutego do grudnia 2014 r. Również na dzień złożenia ostatniego wniosku o ponowne ustalenie prawa do renty pozostawał w zatrudnieniu w pełnym wymiarze czasu pracy jako pracownik gospodarczy. Praca ta związana była z przewagą wysiłku fizycznego, była pracą lekką, wymagającą jednak sprawności obu rąk, chodzenia i schylania się.

U odwołującego rozpoznano guza mózgu. W 1996 r. i 1997 r. przeszedł dwie operacje guza, następnie poddany był radioterapii i chemioterapii. R. R. pozostaje pod opieką lekarza specjalisty neurologa. Ostatnie badania stanu zdrowia nie wykazały wzmocnienia cech patologicznych, nie rozpoznaje się procesu rozrostowego nowotworu. Odwołujący cierpi na okresowe napady padaczki, które są obecnie rzadsze, niż miało to miejsce w przeszłości. Nie wpływają one znacząco na zaburzenia zdolności motorycznych, ubezpieczony może poruszać rękoma (z odczuwalnym lekkim niedowładem ręki prawej, zakłócającym precyzyjne operowanie nią), dźwigać przedmioty, pisać. Nadto posiada uprawnienia do prowadzenia pojazdów mechanicznych, które wykonywał jeszcze do października 2016 r. Wysławia się w sposób spowolniony, ale w pełni składny i poprawny. Pozostaje w zatrudnieniu na dotychczasowym stanowisku pracownika gospodarczego.

W dniu 25 lutego 2016 r. odwołujący złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty. Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 1 kwietnia 2016 r., R. R. został uznany za zdolnego do pracy. Lekarz Orzecznik ZUS rozpoznał u odwołującego padaczkę objawową po przebytych leczeniu z powodu guza mózgu. Stwierdził brak cech wznowy procesu chorobowego oraz brak naruszenia sprawności organizmu powodującego całkowitą niezdolność do pracy.

W związku ze zgłoszonym sprzeciwem od powyższego orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS stan zdrowia odwołującego badała ponownie Komisja Lekarska ZUS, która rozpoznała u niego stan po operacji guza mózgu w 1996 i 1997 oraz chemio- i radioterapii, padaczkę objawową oraz bóle głowy. Komisja stwierdziła brak zauważalnych zaburzeń nastroju, dobrą kontrolę napadów padaczkowych oraz okres długotrwałej remisji nowotworu. Trwałe uszkodzenie ośrodkowego układu nerwowego skutkuje jedynie rzadkimi, uogólnionymi napadami padaczkowymi, bólami głowy i niedowładem kończyn prawych. Badany wykonuje jednak pracę adekwatną do możliwości i rozpoznane schorzenia nie powodują całkowitej niezdolności do pracy.

Powyższe orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS stało się podstawą do wydania zaskarżonej decyzji.

Dla oceny stanu zdrowia odwołującego Sąd Okręgowy przeprowadził w dniu 3 sierpnia 2016 r. dowód z opinii biegłego sądowego lekarza neurologa. W opinii biegły rozpoznał u odwołującego stan po leczeniu operacyjnym guza lewej półkuli mózgu, niewielki niedowład prawej kończyny górnej oraz padaczkę z rzadkimi napadami w przebiegu pooperacyjnym. W ocenie neurologicznej rozpoznane choroby i objawy neurologiczne upośledzają zdolność odwołującego do pracy w ten sposób, że nie może on pracować na wysokości, przy maszynach w ruchu, odkrytej

instalacji elektrycznej, może on także mieć trudności w wykonywaniu czynności precyzyjnych prawą kończyną górną. Nie jest jednak niezdolny do jakiegokolwiek pracy. Biegły nie stwierdził u wnioskodawcy całkowitej niezdolności do pracy.

Oceniając treść sporządzonej opinii biegłego, Sąd Okręgowy stwierdził, iż w sprawie brak jest zasadnych przesłanek dla dyskwalifikowania konkluzji zawartych w tejże opinii, co za tym idzie – zasadności i zgodności wniosków opinii z rzeczywistym stanem rzeczy.

Z kolei oceniając zeznania odwołującego Sąd Okręgowy wskazał, że uznał je za wiarygodne i przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie w zakresie odczuwanych obecnie dolegliwości oraz ich wpływu na codzienne funkcjonowanie odwołującego w sferze prywatnej i zawodowej. Sąd Okręgowy zwrócił jednak uwagę na fakt, że odwołujący pracował i pracuje nadal jako pracownik gospodarczy, wykonując pracę związaną z wysiłkiem fizycznym, wymagającą chodzenia, schylania się i dźwigania przedmiotów. Nie skarży się, by praca ta była dla niego zbyt ciężka lub by przekraczała jego możliwości. Mimo obaw przed napadami padaczkowymi prowadził także samochód i to aż do października 2016 r., mimo, że napady zgłaszał już od momentu leczenia operacyjnego guza mózgu. W ocenie Sądu Okręgowego z zeznań odwołującego wynika jednoznacznie, że jest on osobą zdolną do pracy, a ewentualne ograniczenia tej zdolności dotyczą pewnych rodzajów prac bądź pracy w określonych środowiskach (por. opinia biegłego), nie wynikają zaś z takiego naruszenia sprawności jego organizmu, w wyniku którego odwołujący nie mógłby wykonywać jakiegokolwiek pracy i nie rokowałby odzyskania zdolności do pracy nawet po przekwalifikowaniu. Dlatego też Sąd ostatecznie nie dał wiary twierdzeniom odwołującego w przedmiocie braku poprawy jego stanu zdrowia, powodującego, iż jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Mając na względzie powyżej ustalony stan faktyczny, przeprowadzoną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego oraz treść znajdujących w sprawie zastosowanie przepisów prawa, Sąd Okręgowy stwierdził, iż na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i powołanych przepisów prawa materialnego oddalił odwołanie R. R. od zaskarżonej decyzji organu rentowego jako niezasadne, bowiem odwołujący nie spełniał podstawowej przesłanki przyznania prawa do renty socjalnej określonej w art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej, jaką jest całkowita niezdolność do pracy. Sąd Okręgowy podkreślił w uzasadnieniu orzeczenia, że sam fakt występowania schorzeń nie może stanowić podstawy do uznania niezdolności do pracy, gdyż istotny jest poziom nasilenia choroby, a poziom ten, zdaniem biegłego, którego opinia legła u podstaw rozstrzygnięcia, u odwołującego nie sięga poziomu całkowitej niezdolności do pracy.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł odwołujący R. R.. Następnie treść wniesionej apelacji uzupełnił ustanowiony z urzędu pełnomocnik.

W treści apelacji wskazano, iż w sprawie doszło do naruszeń przepisów postępowania, które to naruszenia miały wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj.:

- a) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 236 k.p.c. poprzez oparcie wyroku na nie kompletnej opinii biegłego sądowego, w której zabrakło odniesienia do zawartej w postanowieniu Sądu Okręgowego z dnia 14.07.2016 r., tezy dowodowej;
- b) art. 227 k.p.c. poprzez nie wyjaśnienie wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności i dokonanie oceny materiału dowodowego z pominięciem zebrania dowodów wystarczających dla stwierdzenia istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności poprawy stanu zdrowia odwołującego;
- c) art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 473 k.p.c. poprzez zobowiązanie apelującego do zgłoszenia ewentualnych zastrzeżeń do opinii biegłego sądowego w terminie 14 dni od dnia wezwania z dnia 3.11.2016 r. i uznanie, że wobec niezachowania określonego terminu apelujący nie zakwestionował opinii biegłego.

Nadto apelujący wskazał, iż doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej, w związku z art. 12 ust. 1. oraz art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, poprzez niewłaściwą wykładnię pojęcia „całkowitej niezdolności do pracy” oraz błędną ocenę materiału dowodowego zawierającego opis stanu zdrowia apelującego i w

konsekwencji uznanie, że nie spełnia on przewidzianych w ww. przepisach warunków przyznania renty socjalnej na dalszy okres.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie odwołania od decyzji z dnia 19.05.2016 r., ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania. Nadto apelujący wniósł o stwierdzenie odpowiedzialności organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Apelujący wniósł także o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych a także, kwestionując opinię biegłego, która legła u podstaw zaskarżonego rozstrzygnięcia, o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesione w sprawie apelacja skutkuje uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że zasadniczym celem postępowania apelacyjnego jest ponowne i wszechstronne wyjaśnienie sprawy pod względem faktycznym i prawnym. Z uwagi na rozpoznawczy charakter apelacji uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania może nastąpić jedynie wyjątkowo, tj. w razie stwierdzenia nieważności postępowania (art. 386 § 2 k.p.c.), w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości (art. 386 § 4 k.p.c.). Nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi wówczas gdy sąd nie zbadał podstawy merytorycznej dochodzonego roszczenia, jak również gdy pominął merytoryczne zarzuty pozwanego w następstwie błędnej oceny, że istnieje przesłanka materialnoprawna unicestwiająca roszczenie albo wykluczająca jego skuteczne dochodzenie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2015 r., V CZ 126/14, niepubl.).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w przedmiotowym postępowaniu, podlegającym kontroli instancyjnej nie doszło do rozpoznania istoty sprawy, gdyż dostrzeżone przez Sąd odwoławczy braki postępowania dowodowego, pod kątem rozpoznania istoty sprawy uniemożliwiają wydanie wyroku w niniejszej sprawie i sprawiają, że do wydania rozstrzygnięcia konieczne jest przeprowadzenie ponownie postępowania dowodowego.

W tym miejscu przypomnieć należy, że zgodnie z art. 4 ust 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz.U. z 2018 r., poz. 1340) renta socjalna jest świadczeniem przyznawanym osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia, lub w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Z ustępu 2 powyższego przepisu wynika, że osobie, która spełnia powyższe warunki przysługuje renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała lub renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia czy odwołujący R. R. spełnia podstawową materialno-prawną przesłankę warunkującą przyznanie prawa do renty socjalnej – mianowicie czy jest nadal osobą całkowicie niezdolną do pracy. Bezsporne było bowiem w sprawie to, że odwołujący miał przyznawane okresowo prawo do renty socjalnej (ostatni okres na który przyznano odwołującemu prawo do tego świadczenia to okres od 1 kwietnia 2013 r. do 31 marca 2016 r.). Prawo do renty nie zostało odwołującemu ponownie przyznane z uwagi na fakt, iż Lekarz Orzecznik ZUS w decyzji z dnia 1.04.2016 r., a następnie Komisja Lekarska ZUS w decyzji z dnia 12.05.2016 r. stwierdził, iż odwołujący nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Z uwagi na powyższe w sprawie należało zatem ustalić, czy stan zdrowia odwołującego od czasu ostatniego badania przez lekarzy orzeczników ZUS, tj. od dnia 5.03.2013 r. nie uległ zmianie albo uległ pogorszeniu – co oznaczałoby, iż nadal odwołujący jest osobą niezdolną do pracy, czy też uległ polepszeniu – co stanowiłoby by o tym, iż nie jest on już niezdolny do pracy i prawo do dalszego świadczenia rentowego nie jest już mu należne.

Ustalenie całkowitej niezdolności do pracy stosownie do art. 5 cytowanej ustawy o rencie socjalnej, następuje na zasadach i w trybie przewidzianym w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1270 - dalej ustawa emerytalna). Zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej, stosowanym odpowiednio na podstawie art. 15 ustawy o rencie socjalnej, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Zauważyć należy, że oczywistym jest, iż w sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty socjalnej, warunkująca powstanie tego prawa i będąca elementem ustaleń faktycznych ocena ewentualnej całkowitej niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną, adekwatną do rodzaju schorzeń występujących u wnioskodawcy. Sąd odwoławczy nie może bowiem badać oceny niezdolności danej osoby do pracy samodzielnie, jedynie w oparciu o własną wiedzę oraz doświadczenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2009 r., II UK 106/09, Lex nr 558589). Zasadniczym dowodem w postępowaniu jest zatem dowód z opinii biegłego lekarza lub zespołu biegłych, mający na celu ustalenie stanu zdrowia osoby odwołującej się pod kątem zasadności przesłanki warunkującej nabycie prawa do renty, jaką jest niezdolność do pracy, jej charakteru czy też daty powstania.

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy na powyższą okoliczność słusznie przeprowadził zatem dowód z opinii biegłego lekarza z zakresu neurologii – biegłego o specjalności adekwatnej do zgłaszanych przez odwołującego schorzeń. W opinii z dnia 3 sierpnia 2016 r. biegły wskazał, że nie stwierdza u wnioskodawcy całkowitej niezdolności do pracy. Nadto wskazał, że u odwołującego nastąpiła poprawa stanu zdrowia. Biegły zaznaczył w opinii, że uwzględnił tezę dowodową określoną w treści postanowienia z dnia 14.07.2016 r. Pozwala to na przyjęcie, iż biegły wydając opinię o stanie zdrowia odwołującego uwzględnił daty wskazane w tejże tezie dowodowej zawartej w wskazanym wyżej postanowieniu. W treści opinii biegły bowiem nie określił wprost od kiedy w jego ocenie nastąpiła u odwołującego poprawa stanu zdrowia skutkująca uznaniem, iż nie jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Z treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia wynika, że Sąd Okręgowy uznał, że sporządzona opinia biegłego jest wiarygodna, spójna i wystarczająca do wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Zdaniem Sądu Apelacyjnego sporządzona opinia biegłego nie powinna stać się podstawą rozstrzygnięcia w sprawie. Sąd Apelacyjny zauważa przy tym, że przedmiotowa opinia została wydana w konsekwencji nieprawidłowo postawionej tezy dowodowej, co skutkowało błędnym ustaleniem faktycznym i tym samym wydaniem wyroku odmawiającego odwołującemu przyznania prawa do renty socjalnej. Sąd Okręgowy postanowił bowiem przeprowadzić dowód z opinii biegłego neurologa: „na okoliczność ustalenia czy występujące u odwołującego schorzenia powodują nadal całkowitą niezdolność do pracy po ustaniu prawa do poprzedniego świadczenia w dniu 30.06.2015 r.” (podczas gdy prawo do renty socjalnej odwołujący miał przyznane do dnia 31.03.2016 r., zgodnie z decyzją z dnia 25 marca 2014r., przy uwzględnieniu opinii lekarza orzecznika ZUS z dnia 5 marca 2013r., stwierdzającej całkowitą niezdolność do pracy). Nadto Sąd Okręgowy wskazał, iż biegły powinien wskazać na czym polega poprawa stanu zdrowia odwołującego (jeśli takowa nastąpiła) w stosunku do orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 1 kwietnia 2016 r. Dodatkowo Sąd Okręgowy zwrócił się z zapytaniem do biegłego „czy okoliczności uzasadniające niezdolność do pracy powstały po dniu 7.06.2016 r.”. Zdaniem Sądu odwoławczego tak nieprecyzyjnie – to jest nie zgodnie z rzeczywistym stanem faktycznym - postawiona teza dowodowa sprawiła, że biegły w sporządzonej opinii nie wyjaśnił w sposób wystarczający oraz pewny przesłankę i podstaw pozwalających na przyjęcie, że stan zdrowia R. R. się poprawił i odwołujący nie jest już osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Sąd odwoławczy wskazuje także, iż z treści uzasadnienia wyroku wynika, że Sąd I instancji uwzględnił w swoich rozważaniach fakt, iż odwołujący od lat podejmuje zatrudnienie jako pracownik gospodarczy, mimo stwierdzonej całkowitej niezdolności do pracy. Okoliczność ta w ocenie Sądu Okręgowego stanowi dodatkowy argument przemawiający o tym, iż odwołujący nie jest już osobą całkowicie niezdolną do pracy. Sąd Apelacyjny zwraca jednak uwagę, na co słusznie w apelacji wskazywał także odwołujący, że fakt podejmowania zatrudnienia nie oznacza automatycznie braku niezdolności do pracy. Prawo do renty, może bowiem przysługiwać osobie, która pomimo występujących schorzeń, kalectwa, czy niepełnosprawności i pomimo legitymowania się orzeczeniem o

całkowitej niezdolności do pracy, podejmuje się zatrudnienia, pod warunkiem wykonywania pracy w warunkach pracy chronionej na specjalnie stworzonym stanowisku pracy odpowiednio przystosowanym do stopnia i charakteru naruszeń sprawności organizmu danej osoby. Innymi słowy osoba uznana za niezdolną do pracy może być zatrudniona w warunkach pracy chronionej, bez utraty statusu osoby niezdolnej do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Na powyższe wskazywał również Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie, z którego wynika, że przesłanka niezdolności do pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 r., II UKN 134/00, OSNP 2002/15/369, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2016 r., II UK 426/15, LEX nr 2191451).

Z uwagi na powyższe, Sąd Apelacyjny wskazuje, że w jego ocenie w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy nie przeprowadził w sposób prawidłowy postępowania dowodowego pozwalającego na rozstrzygnięcie istoty niniejszej sprawy, tj. ustalenia czy występujące u odwołującego schorzenie, powoduje u niego dalszą niezdolność do pracy a jeżeli nie to na czym polega poprawa jego stanu zdrowia w stosunku do wcześniejszych wyników badań. Tym samym wydanie wyroku w sprawie wymaga ponownego przeprowadzenia postępowania dowodowego w zasadzie na nowo, gdyż postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie sprowadzało się bowiem właściwie do uwzględnienia dowodu z opinii biegłego, wydanej w oparciu o błędną tezę dowodową, co w świetle treści art. 386 § 4 k.p.c. uzasadnia uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W swoich rozważaniach, przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w ocenie Sądu odwoławczego powinien w pierwszej kolejności określić biegłemu z zakresu neurologii prawidłowo tezę dowodową w sposób opisany powyżej. Nadto, z uwagi na treść argumentów powołanych w apelacji, Sąd Okręgowy powinien rozważyć również konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego psychologa. Sąd Apelacyjny zauważa bowiem, iż odwołujący w apelacji podkreślał, że jest pod stałą opieką tego specjalisty (od około dwóch lat), gdyż z powodu przebytych w dzieciństwie operacji pojawiły się u niego zaburzenia zdolności kojarzenia i logicznego myślenia.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. i art. 108 § 2 k.p.c., Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

del. SSO Renata Pohl	SSA Marta Sawińska	SSA Jolanta Cierpiał
----------------------	--------------------	----------------------